

• Відсутність умов для поєднання персоналом своєї роботи з сімейними та професійними обов'язками тощо [4. с. 16].

Ці всі проблеми виникають не лише в правоохоронній системі, а й в інших сферах життя, що є перешкодою для забезпечення та реалізації гендерної політики.

Отже, підсумовуючи вищевказане ми можемо зробити висновок, що для забезпечення гендерної рівності не достатньо законодавчого закріплення, а необхідно й дотримання самих норм. Складовою загального принципу рівності є незалежність від статі, віку, політичних переконань, та фізичних можливостей.

1. Унгурян І.О. Чому гендерна рівність важлива у місцевому самоврядуванні. Правові засади організації та здійснення публічної влади: матеріали наук.-практ. конф, присвяч. світлій пам'яті д.ю.н, Л.П. Юзькова Хмельницький : 2021. 580 с.

2. Савела Є. А., Ярошенко А. С. Питання гендерної політики у національній поліції України: теоретико-правовий аспект. *Науково-практичний фаховий збірник наукових праць «Прикарпатський юридичний вісник»*. 2019. Вип. 3 (28) Т. 1. С. 181–185. DOI: [https://doi.org/10.32837/pyuv.v1i3\(28\).345](https://doi.org/10.32837/pyuv.v1i3(28).345).

3. Крочук М.І. Гендерна рівність як складова загального принципу рівності. Львів : 2011. 563 с.

4. Камінська Н. В., Чернявський С. С., Перунова О. С. Забезпечення гендерної рівності в системі МВС та інших центральних органів виконавчої влади [Текст] : лекція. Київ : Нац. акад.внутр. справ, 2020. 31 с.

Каріна Сергійчук

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

к.ю.н. Ярошенко А.С.

доцент кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ ЯК ЦІЛЬ СТАЛОГО РОЗВИТКУ Й ПЕРЕДУМОВА ДЕМОКРАТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

Гендерна рівність є основою демократичного суспільства адже саме через рівні права для обох статей забезпечується сталий розвиток.

В Україні забезпечення гендерної рівності в усіх сферах життєдіяльності людини регулюється ст. 24 Конституції України, Законом України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» [1], а також ратифікованою ще у 1956 р. Конвенцією МОП №100 про рівне винагородження і Угодою про асоціацію між Україною та ЄС, в якій також міститься стаття про забезпечення гендерної рівності в економічному житті. Смачило В.В., Дюжова Т.О. зазначають, що «регулювання питань гендерної рівності в країні забезпечується низкою нормативно-правових актів, норми яких не завжди мають відповідну реалізацію» [2, с.66].

Відповідно до статті 1 Закону України «Про забезпечення рівних прав і можливостей чоловіків та жінок», гендерна рівність – рівний правовий статус жінок і чоловіків та рівні можливості щодо його реалізації, що дозволяє особам обох статей брати однакову участь у всіх сферах життєдіяльності суспільства [1].

Гендерний розрив, оцінює країни щодо того, наскільки добре вони ділять свої ресурси та можливості серед своїх чоловіків і жінок, незалежно від загального рівня цих ресурсів і можливостей.

У 2019 році показник гендерного розриву склав 68,6 %, загалом в світі гендерна рівність оцінюється в 68% [3]. В 2018 році в Україні даний показник становив 70,8% та 70,5% в 2018 році. Тож можна зазначити, що в 2018-2019 роках показник покращувався та склав 72,2 на кінець 2019 року. В 2019 році Україна займала 60 місце з 160 країн, для порівняння зазначимо, що Молдова обіймає 23-є місце, Білорусь - 29-е, Польща - 40-е, Грузія - 74-е, а Росія розташована на 81-му місці. В 2017 році Україна займала 61 місце з-поміж 154 країн світу. Тож за 3 роки позиція України підвищилась на 1 позицію. Показник гендерного розриву у рівні щомісячної заробітної плати складав 21,2% в 2019 році. Загалом динаміка співвідношення середньої заробітної плати жінок та чоловіків у період 2015-2019 рр. має дина-

міку до зростання. Протягом останніх років найбільш проблемними щодо досягнення гендерної рівності в оплаті праці є такі сфери діяльності: поштова та кур'єрська (у 2019 р. розрив становив 39,6%); фінансова та страхова (43%), а також мистецтво, спорт, розваги та відпочинок (50%), за винятком функціонування бібліотек, архівів, музеїв та інших закладів культури, де протягом 2015-2019 рр. жінки отримували більшу заробітну плату, ніж чоловіки. Це можна пояснити тим, що зазвичай, у бібліотеці та архівах України працюють переважно жінки, які мають відповідний стаж у цій сфері та вищу категорію, що передбачає і більшу винагороду за працю. Низхідна динаміка також спостерігається у сфері сільського, лісового та рибного господарств, при цьому розрив у 2019 р. склав 17,8% [3].

Розглянемо гендерну нерівність оплати праці в розрізі видів діяльності, виділимо кілька особливостей. Не зважаючи на декларовану в нормативно-законодавчих актах толерантність до обох статей, в Україні, як і у інших країнах Європи існують гендерні стереотипи професій, що обумовлено їхньою специфікою роботи. Більш «чоловічими» вважають сферу будівництва (частка чоловіків – 80%), а також транспорту (69,5%). До більш «жіночих» сфер діяльності відносять сферу охорони здоров'я та надання соціальної допомоги» (частка жінок – 82,9%). Безперечно, є ряд професій, де практично панує паритет між часткою працівників обох статей. Проте у деяких видах діяльності, як вже зазначалося вище, частка чоловіків є значно більшою. До таких сфер можна віднести ще сільське, лісове та рибне господарство (69,7% – чоловіки), а також промисловість (61,6%). Застосування праці жінок, як правило, припадає на сферу надання послуг. Водночас, у сфері освіти співвідношення між рівнем середньої заробітної плати жінок і чоловіків становить 95,4% при частці жінок у цьому секторі економіки – 77,8%. Особливої уваги заслуговує сфера охорони здоров'я та надання соціальної допомоги, де співвідношення між рівнем середньої заробітної плати жінок і чоловіків становить 90,1% при частці жінок у цьому секторі економіки – 82,9%. Станом на кінець 2019 року кількість жінок в парламенті складала 20,8% (12,8% в 2018 році). Показник зайнятості жінок були на рівні 46,7%, тоді як у чоловіків 62,8% [3]. У результаті проведеного дослідження встановлено, що в Україні має місце диференціація оплати праці за гендерної ознакою. Проте така ситуація не є наслідком прямого встановлення нижчих посадових окладів чи тарифних ставок для жінок порівняно із чоловіками.

Отже, сучасне суспільство ще не пододало проблеми гендерного розриву, зокрема в Україні, а тому це є пріоритетним завданням на шляху до сталого розвитку в демократичному суспільстві.

1. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : Закон України від 08.09.2005 № 2866-IV / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2866-15#Text>(дата звернення: 13.05.2021).

2. Смачило В.В., Дюжова Т.О. Гендерна рівність та її вплив на розвиток громадянського суспільства. *Молодий вчений*. 2018. №5.1. С.62-67.

3. Гендерний профіль України: веб-сайт. URL: <https://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/gender-equality/comparative-gender-profile-of-ukraine.html> (дата звернення: 13.05.2021).

Дар'я Щербина
курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування

Науковий керівник:

Вознюк К. Г.
викладач кафедри
спеціальної фізичної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЖІНОЧІЙ РУХ В УКРАЇНІ ВІД НЕЗАЛЕЖНОСТІ ДО СЬОГОДНІ.

Ні для кого не є секретом, що у XXI столітті жінки прагнуть рівності з чоловіками, але так було не завжди. Раніше, ще до Незалежності, головними в сім'ї були чоловіки, а представниці прекрасної статі завжди підкорялися, виконували їхні забаганки, ніколи не перечили. Час минав, та змінювалися інтереси. Вже у XVIII столітті почали з'являтися перші жіночі рухи на українських землях. А у XIX столітті Наталія Кобринська прозвала низку жіночих рухів - фемінізмом, а жінок – феміністками, які фактично боролися за оборону